

174. Jézus, sebeidnek mélye

Skultéty Ádám
korálkönyve, 1798

Jé - zus, se - be - id - nek mé - lye
Min - den föl - di nagy ín - ség - be'

Vi - gasz - tal - ja lel - ke - met,
Ott lá - tom ke - resz - te - det.

Ha kí - sért - nek a ba - jok,

És már bűn - re gon - do - lok,

Szen - ve - dé - sed em - lé - kez - tet,

Hogy ke - rül - jek min - den vét - ket.

2. Ha a gonosz kívánságra Hajol a test és a vér, És a romlottság útjára Inkább, mint a jóra tér, Vagy ha Sátán törbe csal Csábító szavaival, Állj előttem sebeiddel, Jöjj, és megrontómat úzd el!

3. Ha e világ csalogatja Örömmel szívemet, S édességgel kínál-gatja A tiltott gyümölcsöket, Add, a kísértéseket, Mielőtt meg-ejthetnek, Meggyőzhessen, rá gondolva Érttem vállalt halálodra!

4. Minden földi szenvedésben Erőt adnak sebeid. Ha tebened elrejtőztem, E világ nem keserít. A gyógyító balsamot Te mindenkor meghozod; Mindent megadtál Te nékem, Halálod lett üdvösségem.

5. Ha Te lakozol szívemben, Irgalomnak Királya, Nem található készületlen Halálomnak órája. Ha kebled én rejtekem, Ki árthatna énnekem? Bízva Te szent sebeidben, Győzve távozhatom innen.

Johann Heermann (1585–1647) – Vojtkó Pál (1867–1909)